

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce J.K., zastoupeného: P.K., proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. května 2013 č.j. DSH/6145/13

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 11.3.2013 č.j. MMP/051347/13, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že nebyl proveden důkaz o tom, které vozidlo bylo měřeno. Podle žalobce je z fotografie patrné, že byl porušen návod k použití měřícího zařízení, což činí měření vadným. Měření bylo podle žalobce v rozporu s návodem k použití radaru a výsledek tohoto měření je podle žalobce důkazem nepřipustným. Podle návodu k použití zařízení Ramer 10 může být úhel radaru nejvýše +/- 22 stupňů, ale z obrázku vyplývá, že jde o úhel kolem +/- 45 stupňů. Dále podle žalobce fotografie měřeného vozidla je uprostřed snímku vyznačeného světelným křížem, kde je však vozidlo jedoucí v protisměru, a proto

podle žalobce bylo měřeno právě toto neznámé vozidlo. Dále podle žalobce radar vylučuje přesnost měření, pokud se v měřicím svazku a jeho blízkosti nachází další jedoucí vozidla, když podle návodu „v prostoru měření cca +/- 10 stupňů od osy antény nesmějí být překážky zasahující do anténního diagramu radarové hlavy, jež by mohly způsobit rušivé odrazy vysílaného signálu, zejména sloupy osvětlení, dopravní značky, zábradlí, zvýšený tramvajový pás apod.“. V tomto případě je podle žalobce v prostoru měřicího svazku zábradlí středového dělicího pásu a nad to nejméně jedno protijedoucí vozidlo. Nesprávnost měření spatřoval žalobce rovněž v tom, že jsou vyžadovány délky odstupu od měřeného vozidla a minimální délka přímého úseku. Podle návodu „úsek, v němž se bude provádět měření, musí být ve směru měření rovný v délce, jež je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu“ s tím, že jsou dále uvedeny tři délky možného měření (odstup/vzdálenost) 5 metrů/20 metrů; 10 metrů/30 metrů; 15 metrů/60 metrů. Minimální délka měření musí být 20 metrů při bočním odstupu 5 metrů; podle žalobce je z fotografie patrné, že za vozidlem je délka cca 7 metrů a boční odstup méně než 3 metry. V tomto směru žalobce poukázal na svědeckou výpověď pprap. L.B., podle něhož vozidlo bylo v okamžiku změření od služebního vozidla 7 metrů. Tím podle žalobce svědek potvrdil, že byl porušen odstup měření o minimální vzdálenosti 20 metrů a boční odstup 5 metrů. Také byl podle žalobce mnohonásobně překročen limit úhlu měření stanovený výrobcem, když podle návodu od výrobce je šířka svazku antény 5 stupňů. Správní orgány obou stupňů neprovedly podle žalobce ohledání digitální fotografie, jakožto primárního pramene důkazu, ani kopie této fotografie z výstupu měřicího zařízení, pouze četly text záznamu o přestupku. Tím podle žalobce došlo k porušení **§ 54 správního řádu**, jelikož nebylo provedeno ohledání pramene důkazu předjímaným způsobem. Nesprávným prováděním dokazování došlo podle žalobce rovněž k porušení článku 2 odst. 2 Ústavy ČR, článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 2 odst. 2 správního řádu.

Podle žalobce došlo k porušení rovněž **§ 50 odst. 3 správního řádu** s tím, že je nepřípustné jakékoli důkazní břemeno přenášet na obviněného. Obviněnému podle žalobce nelze rovněž dát k tíži jeho procesní nečinnost a vyjádření se obviněného na místě je podle žalobce irelevantní a nelze z něj na cokoli usuzovat, jde o právo, nikoli povinnost obviněného. Nelze žalobci jako obviněnému dávat jakkoli k tíži, že se odmítl jakkoli vyjadřovat na místě a cokoli podepisovat, navíc bez přítomnosti právní pomoci dle článku 37 odst. 2 Listiny, na kterou má nárok jako obviněný a nebyl policisty o ní ani poučen. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **5As 104/2008-45** (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce dále uvedl, že před samotným zahájením řízení za podmínek stanovených v § 138 správního řádu nejde o samotné dokazování, nýbrž o zajištění důkazu. Samotné dokazování je prováděno v rámci ústního jednání. Tímto je nadán pouze správní orgán, nikoli policie, která postupuje podle § 58 odst. 2 zákona o přestupcích, kdy činí nezbytná šetření k zajištění důkazních prostředků.

Žalobce poukázal na to, že bylo prováděno dokazování **nepřípustných důkazů**, zejména oznámení o přestupku a úředního záznamu, které nejsou důkazy v trestním řízení, tudíž ani v přestupkovém řízení na základě analogie. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6Tz 46/93 (R 46/1993Tr). Žalobce dále poukázal na nepřípustnost provádění důkazu vydaným příkazem a následným odporem a odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 19.9.2006 sp. zn. **Pl.ÚS 25/06**. Podle žalobce provedením důkazu

rozhodnutím, které bylo podaným odporem zrušeno, a to ex tunc, byla porušena presumpce nevinny dle článku 6 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech a článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Za svévolné jednání správního orgánu považoval žalobce i provádění důkazu výpisem z evidenční karty řidiče a činění závěru z tohoto důkazu, že žalobce měl záznam v posledních třech letech. Žalobce namítal, že se k tomu, že budou brány záznamy za poslední tři roky, nemohl vyjádřit a nebylo mu jasné, z jakého důvodu jsou to právě tři roky. Žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. **IV.ÚS 690/01** s tím, že porušením práva žalobce na spravedlivý proces svévolným jednáním správního orgánu byla porušena i zásada legitimního očekávání vyplývající z principu právního státu (článek 1 odst. 1 Ústavy). Žalovaný tím, že se s těmito námitkami žalobce nevyrovnal, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný provedl dokazování mimo ústní jednání, když v napadeném rozhodnutí argumentoval odlišnostmi informativních značek směrových v modrém a zeleném barevném provedení. Dále žalobce namítal, že toto barevné označení je sice možné, avšak v praxi není dosud tento systém zcela běžně aplikován, nelze tedy bez dalšího určit pouze podle barevnosti ukazatelů směru, zda se vozidlo nachází na dálnici, či nikoliv. Podle žalobce barva označení není součástí žádného zákonného předpisu, jde pouze o informativní tabule. Podle žalobce dále nelze hovořit o naplnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku, jelikož jde o konstrukčně totožnou silnici jako je dálnice. Žalobce citoval ust. **§ 2 odst. 2 správního řádu**, obsahující zásadu uplatňování pravomoci v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena, a ust. **§ 2 odst. 4 správního řádu**, upravujícího zásadu legitimního očekávání.

Žalobce považoval za nepřezkoumatelné rovněž odůvodnění přitěžující okolnosti s tím, že pokud (byť v jiném rozhodnutí) je považována jízda v noci za okolnost přitěžující, jízda ve dne by měla být okolností polehčující, z níž lze dovodit i marginální společenskou škodlivost nedosahující intenzity přestupkového jednání. Takové hledisko je potom nutno podle žalobce zohlednit při úvahách ve smyslu **§ 12 zákona o přestupcích**.

Žalobce dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **5As 104/2008-45**, podle něhož „*zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti jízdy motorovým vozidlem, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, zda došlo k naplnění formálního i materiálního znaku přestupku. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pod míru typickou pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména význam právem chráněného zájmu, způsob provedení a následky přestupku, okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány v každém konkrétním případě. Teprve po zjištění naplnění materiálního znaku přestupku může dojít správní orgán k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek*“. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **1As 183/2012** ze dne 20.3.2013, kde šlo o vjezd do obce, kdy s ohledem na zástavbu, jakož i skutečnost, že do obce vjel komunikací s povolenou rychlostí 20 km/h, obviněný přinejmenším měl a mohl vědět, že nachází v obci. Vztaheno na daný případ, se podle žalobce správní orgány nezabývaly škodlivostí daného skutku. Žalobce zejména nesouhlasil s tím, že správní orgány usuzovaly z protijedoucích vozidel na hustotu

provozu v jiném směru jízdy. Rovněž nesouhlasil žalobce se závěrem správních orgánů usuzujících na bezpečnost, popř. nebezpečnost jízdy z existence vozidla jedoucího za vozidlem žalobce, nad to v jiném jízdním pruhu. Žalobce tvrdil, že sjel z dálnice v místě, které identifikoval jako dálniční přejezd, neboť zde nebyla viditelná značka konec dálnice, na další dálnici. Podle žalobce bylo důvodné se domnívat, že jde o pokračování dálnice.

Podle žalobce měla být, jako jednoznačná okolnost svědčící v jeho prospěch co do nenaplnění **materiální stránky přestupku**, hodnocena jeho námitka, že zvýšená rychlost nemohla mít žádné následky, protože se za poslední rok v místě nestala dopravní nehoda a je zde podprůměrná průjezdnost vozidel. Žalobce nesouhlasil s možností ohrožení protijedoucích vozidel s ohledem na dvojitá svodidla, ani s možností ohrozit vozidla jedoucí za ním, na která se vztahuje povinnost dodržovat bezpečnou vzdálenost.

Podle žalobce za nepřezkoumatelné lze označit odůvodnění přitěžující okolnosti bez analogie zahlázení odsouzení. Podle žalobce lze lhůtu počítat pouze za období jednoho roku. Podle žalobce žalovaný vybočil z volnosti správní úvahy, když dovodil, že Nejvyšší správní soud ponechává na úvaze správního orgánu, zda využije institutu práva na zahlázení odsouzení obsaženého v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. **8As 82/2010-55**, když podle tohoto rozsudku *„správní orgán při rozhodování o výši sankce za přestupek je povinen hodnotit, zda není možné využít analogicky institut trestního práva zahlázení odsouzení.“* V daném případě bylo podle žalobce na místě analogicky zahlázení odsouzení, kdy nebyl žalobce uznán vinným z přestupku po dobu jednoho roku v případě úmyslného činu. V případě nedbalostních činů se na odsouzeného hledí, jako by nebyl odsouzen, již po samotném vykonání trestu – v daném případě zaplacením pokuty (analogie § 105 a § 106 trestního zákoníku). Jiný výklad než a maiori ad minus ve vztahu trestního a přestupkového řízení ve prospěch žalobce by bylo porušením zásady in dubio pro libertate, a tedy práva na spravedlivý proces. Žalobce namítal, že předchozí rozhodnutí v blokovém řízení bylo spácháno z nedbalosti, sankce byla zaplacená na místě, tedy trest byl vykonán 16.5.2011 a od následujícího dne se mělo na žalobce hledět jako by nebyl odsouzen. Obecně k využití analogie a principů trestního práva v přestupkovém řízení žalobce odkázal v souvislosti s rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva Öztürk versus Německo (1984). Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **2As 60/2008**, podle něhož *„přípustnost této analogie iuris vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde nejsou výslovně upraveny některé zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případně jakéhokoli přestupku či správního deliktu“*. Dále žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **8As 17/2007-135**, podle něhož *„pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů“*. Žalobce poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **6As 126/2002-27** a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008 č.j. **2As 34/2006-73**. Za nepřezkoumatelný považoval žalobce i termín „masivní překročení rychlosti“ ve vztahu k překročení o 1/3 rychlosti, když synonymem tohoto slova je slovo těžký, robustní.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že záznam o přestupku, jehož součástí byla fotografie ze zařízení Ramer 10, byl proveden jako listinný důkaz v souladu s **§ 53 odst. 6 správního řádu**. Záznam o měření je v nezměnitelné podobě uložen na pevný disk

radarového měřiče a tento záznam je v podobě fotografie součástí Záznamu o přestupku. Žalovaný tedy neshledal vady dokazování v tom, že nebyl ohledán záznam pevného disku radarového měřiče, neboť nevznikla pochybnost o tom, že by fotografie byla falsifikována. Žalovaný rovněž odmítl námitky porušení návodu k použití přístroje a předložil vyjádření metrologa prvního kvalifikačního stupně v oboru silničních rychloměrů pracujícího ve společnosti Ramet C.H.M. a.s., Kunovice, která je výrobcem silničního radarového rychloměru Ramer 10 C, z něhož podle žalovaného vyplývá, že k nedodržení návodu nedošlo. Žalovaný tvrdil, že k žádnému nepřipustnému přenosu důkazního břemene v řízení nedošlo a byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu. Provedené důkazy po jejich vyhodnocení podle žalovaného tvořily jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil. Podle žalovaného fotografii nelze provádět jako důkaz ohledáním. Skutečnost, že správní orgán I. stupně zařadil pod rubriku dokazování všechny listinné podklady, které byly součástí spisu, není podle žalovaného vadou řízení, když je zřejmé, že se správní orgán nespokojil pouze s listinnými podklady, nýbrž provedl i svědecké výpovědi zakročujících policistů. Podle žalovaného s úředním záznamem nebylo jako s důkazem nakládáno, nicméně byl součástí spisu a nemůže být přehlédnut proto, že slouží jako vodítko ke kladení otázek svědkům a k posuzování věrohodnosti svědeckých výpovědí. Oznámení přestupku sepsané na místě silniční kontroly je podle žalovaného důkazem v řízení. Podle žalovaného není vhodné, aby pod rubrikou dokazování byl čten příkaz, avšak správní orgán I. stupně s ním v napadeném rozhodnutí jako s důkazem nenakládal, proto tato skutečnost neovlivňuje zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že se nemohl vyjádřit k tomu, že budou brány v úvahu záznamy z karty řidiče posledních tří let, žalovaný k tomu uvedl, že se žalobce, kdyby se zúčastnil ústního jednání, mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, včetně obsahu evidenční karty řidiče. Žalovaný neprováděl důkaz mimo ústní jednání a v napadeném rozhodnutí pouze jako podpůrnou argumentaci uvedl, že nad vozovkou se nachází informativní značky směrové v modrém provedení. Tato skutečnost vyplývá podle žalovaného z volně přístupného zdroje a je ověřitelná na <http://maps.google.com>. Žalovaný tedy neprováděl žádný důkaz, nýbrž uvedl volně přístupnou informaci, přičemž barevné rozlišení dopravních značek na silnicích a dálnicích je podle žalovaného obecně známou skutečností. Skutečnost, že je v některých případech přítěžující okolnost jízda v noci a v případě žalobce jízda ve dne, není podle žalovaného vybočením ze zásady předvídatelnosti rozhodnutí. Ve věci je podle žalovaného třeba zohlednit veškeré souvislosti, tzn. pokud jede někdo v noci a přes komunikaci, kde se nacházejí např. restaurační zařízení a kde je na vozovce vysoká frekvence chodců, je čas spáchání přítěžující okolností. Pokud někdo jede ve dne na silně frekventované vozovce a možnost způsobení kolize z důvodu hustoty provozu je zvýšena, je adekvátní hodnotit čas spáchání přestupku též jako přítěžující okolnost. Žalovaný setrval na názoru, že i frekvence protijedoucích vozidel v kontextu s vozidlem jedoucím za žalobcem svědčí o frekvenci silničního provozu na komunikaci. Situaci, která se podle žalovaného nemusí zdát předpokládaná, je např. ležící předmět na vozovce, na který řidič musí včas reagovat a přizpůsobit tomu rychlost jízdy tak, aby mohl vždy zastavit na vzdálenost, na kterou má rozhled. Podle žalovaného na věc dopadá závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.6.2013 č.j. **1As 24/2013**, podle něhož *"společenskou nebezpečnost překročení rychlosti na dálnici o 50 km/h nesnižuje, byla-li dálnice v perfektním technickém stavu a panovaly-li ideální atmosférické podmínky a bylo-li vozidlo na dálnici osamoceno. I za těchto*

„laboratorních“ podmínek by bylo podle Nejvyššího správního soudu třeba hodnotit jednání jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku.“ Ohledně námitky, že nebylo přihlédnuto analogicky k zahrazení odsouzení, je žalovaný názoru, že postupoval v souladu se závěry žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2011 č.j. **8As 82/2010-55**. Podle žalovaného řidičská minulost žalobce byla při stanovení výše sankce zohledněna správně a v souladu s § 12 zákona o přestupcích. Termín masivní překročení rychlosti je podle žalovaného používán v běžné mluvě ve významu slova značný.

V **replíce** žalobce uvedl, že návod k použití radaru nebyl předložen jako pramen důkazu a nebyl jako důkaz proveden a žalobce neměl možnost se s ním seznámit a sehnal pouze fragmenty návodu, ze kterých je jednoznačně patrné, že návod k použití nebyl dodržen, zejména ohledně úhlů měření a vzdálenosti měření. Podle žalobce návod k použití není běžně dostupný, čímž se žalobce dostává do svévole žalovaného, který tímto způsobem zatajuje důkazy. Žalobce uvedl, že správní orgány neprokázaly, že v dané době byla umístěna ve směru jízdy dopravní značka označující konec silnice pro motorová vozidla či dálnice.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 21.11.2012, podle něhož v tento den ve 14:45 hodin byla žalobci naměřena s vozidlem Škoda Octavia RZ ... rychlost radarem Ramer 10 C v. č. 12/0032 na silnici č. I/27 u křížení s dálnicí D5 po odečtení tolerance 128 km/h. Z oznámení vyplývá, že žalobce se k věci nevyjádřil a oznámení odmítl podepsat. Z úředního záznamu PČR ze dne 22.4.2011 dále vyplývá, že se jednalo o přiváděč ve směru jízdy na obec Horní Lukavice, že řidič s přestupkem souhlasil až do chvíle, kdy se dozvěděl, že se jedná o bodovaný přestupek, poté se rozhodl přestupek řešit oznámením. V záznamu o přestupku jsou uvedeny údaje o času a místě spáchání přestupku, jakož i registrační značka vozidla a naměřená rychlost. Na fotografii je zobrazeno vozidlo s RZ žalobce a dále dvě protijedoucí vozidla za svodidly. Na fotografii je i naměřená rychlost, která se shoduje s textem pod fotografií stejně jako registrační značka vozidla. Bílá šipka na fotografii směřující vzhůru odpovídá textu pod fotografií „Směr odjezd“. Dále je součástí spisu ověřovací list měřidla Ramer 10 C v.č. 12/0032, které je uvedeno i na fotografii. Ověřovací list má platnost do 13.3.2013, a uvádí se v něm, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze.

Dále je součástí správního spisu evidenční karta řidiče ze dne 5.12.2012, podle níž jsou zaznamenány dva přestupky, nejprve z roku 2009, a dále z roku 2011, kde se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, vyřízené blokovou pokutou. Následuje příkaz Magistrátu města Plzně ze dne 12.12.2012 a odpor žalobce proti němu ze dne 10.1.2013.

Při jednání dne 27.2.2013, k němuž se žalobce nedostavil, svědek pprap. L.B. uvedl, že předmětného dne s kolegou měřili na dálničním přiváděči ve směru od Plzně na Klatovy, žalobce nejprve byl ochoten pokutu zaplatit, proto mu byl vypsán pokutový blok, a poté se řidič dozvěděl, že se jedná o bodovaný přestupek, proto si přál vyřešit přestupek ve správním řízení. Jeli s vozidlem v provozu, a když je vozidlo žalobce předjíždělo, radar jeho rychlost vyhodnotil jako překročení rychlosti. Policisté pak vozidlo zastavili. Služební vozidlo jelo v pravém jízdním pruhu a vozidlo žalobce je předjíždělo v levém pruhu a v okamžiku změření

od jejich vozidla bylo 7 metrů. K dotazu, jaké údaje se zaznamenávají automaticky a jaké zadává obsluha radaru, policista uvedl, že obsluha radaru zadává místo měření a stanoviště a limity před vlastním měřením, neboť nejdou dodatečně změnit, jméno obsluhy a svědka měření. Registrační značka vozidla je zachycena radarem a do záznamu o přestupku je pak dopisována ručně. Automaticky se dále generují souřadnice GPS, čas, číslo snímku a naměřená rychlost. Měřicí zařízení bylo podle svědka použito v souladu se zákonem, bylo nastaveno a použito dle pokynů výrobce. K použití měřicího zařízení byli řádně proškoleni. Původně pořízený snímek podle svědka změnit nelze, je stále uložen v počítači.

Z výpovědi pprap. S.K. vyplynulo, že pokud provádí měření za jízdy a radar vyhodnotí rychlost, kterou jsou vozidlem předjížděni, radar vozidlo vyfotí a zaznamená i registrační značku vozidla. Obsluha radaru zadává místo měření, kdo měřil, svědka měření a limit místa měření. Automaticky se generují souřadnice GPS, čas, číslo snímku a naměřená rychlost a registrační značka naměřeného vozidla. Rovněž podle tohoto svědka bylo měřicí zařízení použito v souladu se zákonem a svědek byl proškolen k použití měřicího zařízení.

Na straně 9 protokolu o jednání ze dne 27.2.2013 je nadpis Dokazování a pod tím je uveden seznam listin, které byly čteny včetně příkazu Magistrátu města a odporu proti němu, úředního záznamu zakročujících policistů a oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu – list č. 3 spisu. Pod bodem 3 je uvedeno, že byl čten záznam o přestupku na listu č. 4 a co z něho vyplývá a že „na záznamu je zachycena zadní část předmětného vozidla s detailem na zadní registrační značku“.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným s odůvodněním, že provedené svědecké výpovědi zakročujících policistů v podstatných bodech korespondují a zároveň korespondují s tiskopisem oznámení o přestupku, záznamem přestupku a popisem přestupku v úředním záznamu. Vzhledem k tomu, že uvedené skutečnosti byly zjištěny při výkonu služebních povinností policistů a nebyl zároveň zjištěn žádný osobní vztah žalobce, nemají policisté tudíž zájem na tom jej svou výpovědí poškodit a správní orgán nemá důvod zpochybňovat jejich vyjádření. Oba policisté podle správního orgánu I. stupně jednoznačně potvrdili, že předmětné vozidlo řídila osoba, v níž byl následně zjištěn obviněný. Z výpovědi obou policistů pak vyplývá, že žalobce chtěl přestupek vyřešit na místě až do okamžiku, kdy se dozvěděl, že je tento přestupek bodově hodnocen. Tedy je podle správního orgánu I. stupně zřejmé, že svého protiprávního jednání si musel být vědom. Při stanovení druhu a výše uložené sankce hodnotil správní orgán charakter přestupku jako závažný, neboť při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již výrazně prodlužuje dráha potřebná pro zastavení vozidla a může tak dojít k ohrožení bezpečnosti provozu. Správní orgán hodnotil v neprospěch žalobce i místo a čas spáchání přestupku, kdy vozovka silnice č. I/27 je v odpoledních hodinách komunikací s vysokou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu, a je tudíž nutné striktně dodržovat zákon o silničním provozu. Formu zavinění hodnotil správní orgán jako nedbalost vědomou, jelikož lze mít za odůvodněný závěr, že žalobce jako vlastník řidičských oprávnění zná zákon o silničním provozu, a tudíž stanovené nejvyšší dovolené rychlostní limity. K osobě obviněného správní orgán I. stupně uvedl, že se v posledních třech letech dopustil jednoho přestupku na úseku dopravy, kdy se jednalo o překročení stanovené rychlosti. Na základě toho nepohlížel správní orgán na jednání žalobce jako na ojedinělé pochybení, nýbrž jako na jeho další nekázeň v silničním provozu, tedy

v neprospěch žalobce. Ve prospěch obviněného byla hodnocena skutečnost, že svým protiprávním jednáním nezpůsobil žalobce nevratné následky a že hraniční hodnotu pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku překročil žalobce o 8 km/h, tedy nižší měrou a na základě toho byla žalobci uložena pokuta v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, k němuž přiložil statistické vyhodnocení nehodovosti v silničním provozu v místě spáchání přestupku ke dni 26.3.2013. Vyplývá z toho, že v období od 22.11.2011 do 21.11.2012 nedošlo v daném místě k žádné nehodě.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný poukázal na to, že hodnocení důkazů je ovládáno zásadou volného uvážení. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění musí být způsob hodnocení důkazu náležitým způsobem popsán. Správní orgán I. stupně podle žalovaného podrobně popsal skutečnosti, jež vzal za prokázané, i proč uvěřil svědeckým výpovědím zasahujících policistů. S tímto zhodnocením se žalovaný ztotožňuje a rovněž nahlíží na oba svědky jako na důvěryhodné a nestranné. Svědci vypověděli, že nemají žádný vztah k žalobci, ani ze spisové dokumentace nic takového nevyplývá, tedy že by měli zájem na výsledku řízení. Zároveň svědci vypovídali ke svojí služební činnosti, a proto se jeví podle žalovaného nelogickým, že by kterýkoli z nich vypovídal nepravdivě. Podle žalovaného nevznikla žádná pochybnost o tom, že by měření neproběhlo podle návodu. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že pokud při měření dojde k jakékoli chybě, přístroj sám vykáže chybu. Pokud by tedy při měření vozidla žalobce došlo k nedodržení podmínek měření tak, že by toto znemožňovalo správné změření, ke změření rychlosti by vůbec nedošlo, neboť přístroj by rychlost vozidla nebyl schopen změřit. Pokud ke změření došlo, je zřejmé, že přístroj byl obsloužen správně a jeho funkce měření rychlosti proběhla bezchybně, neboť celý systém měření je založen na požadavku zajištění, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena vnějšími vlivy. V případě žalobce došlo ke změření rychlosti, o čemž prokazatelně svědčí Záznam o přestupku, tudíž je podle žalovaného plně odůvodněný závěr, že měření nebylo ovlivněno žádnými vnějšími vlivy a naměřená hodnota odpovídá skutečnosti. Podle žalovaného listiny založené ve spisu byly provedeny jako důkazy listinou dle **§ 53 odst. 6 správního řádu**, podle něhož *se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu*. Důkaz listinou se provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah. Podle žalovaného byly důkazy provedeny v souladu s § 51 správního řádu. Fotografie, u které má žalobce za to, že byla pozměněna, je podle žalovaného součástí záznamu o přestupku, který byl proveden jako důkaz listinou, fotografie byla shlednuta a do protokolu o jednání bylo zaznamenáno, co z ní vyplývá, přičemž nevznikla pochybnost o tom, že by fotografie neodpovídala skutečnosti, když údaje na ní zachycené korespondují s údaji uvedenými v záznamu o přestupku. Po vyhodnocení svědeckých výpovědí a dalších důkazů jako oznámení o přestupku a záznam o přestupku a v souvislosti s popisem skutku v úředním záznamu policistů, dospěly správní orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav je dostatečně zjištěn, když provedené důkazy vytvořily jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 č.j. **1As 96/2008-115**, týkajícího se důkazní síly úředního záznamu, žalovaný uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu se závěry

tohoto rozsudku, když úřední záznam byl využit pouze jako podklad k úvaze o nutnosti výsledku policistů. V důsledku toho podle žalovaného nebyla porušena žalobcem tvrzená zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Podle žalovaného fotografické a zvukové záznamy patří mezi tzv. další důkazní prostředky, které správní rád kategoricky v § 51 odst. 1 správního řádu nevyjmenovává. Názor žalobce, že je třeba je ohledat podle § 54 jako věcné důkazy nelze podle žalovaného přijmout. Ohledává se věc movitá či nemovitá a výsledek ohledání se zaznamenává do protokolu. Fotografický záznam se neohledává za účelem zjištění, v jakém stavu se nachází či na jakém papíře je vytištěn, nýbrž jeho zhlédnutím je získán poznatek o zachycovaném ději. V případě žalobce fotografie zdokumentovala místo přestupku a vozidlo žalobce v levém jízdním pruhu. Fotografie je podle žalovaného výsledkem ohledání místa přestupku policisty, které provedli jako bezodkladný a neopakovatelný úkon. Při dokazování se fotografie předloží a popíše se, co z ní vyplývá, čímž je důkaz proveden. Žalovaný odmítl, že jakákoli vytištěná či elektronická kopie fotografie je neprůkazná a lze s ní manipulovat. Žalovaný nemá důvod pochybovat o tom, že by došlo k manipulaci s fotografií, když je na ní zachyceno vozidlo žalobce na místě, kde probíhalo měření a tato skutečnost nebyla žalobcem nijak zpochybněna. Rozsudek Vrchního soudu sp. zn. 6A 4/94 podle žalovaného na předmětnou věc nedopadá, neboť řeší procesní situaci týkající se důkazu ohledáním, do níž kategorie fotografií nespadá. Žalovaný nesouhlasil s poukazem žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **3As 29/2011-51** ze dne 8.2.2012, že „*neprovedený důkaz v souladu s § 53 odst. 6 větou první správního řádu není natolik intenzivní vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé v případě, že se listina ve správním spise nacházela a ve věci proběhlo jednání, v jehož závěru byla žalobci dána možnost se seznámit s kompletním správním spisem.*“ Podle žalovaného totiž všechny důkazy v řízení byly provedeny v souladu se zákonem. Tvrzení žalobce o jeho nevědomosti, na jaké kategorii pozemní komunikace se pohybuje, hodnotil žalovaný nevěrohodným. Důvodem podle žalovaného je, že žalobce po celou dobu silniční kontroly neuvedl, že měl za to, že se pohybuje po dálnici. Takové tvrzení by však bylo podle žalovaného logické a odpovídající situaci. Žalobce pouze odmítl podepsat oznámení přestupku. Toto skutkové tvrzení uvádí až s odstupem téměř čtyř měsíců do odvolání. V tomto bodě se podle žalovaného jedná o zásadní skutkové tvrzení, a toto samo o sobě jeho věrohodnost značně oslabuje. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008 č.j. **1As 64/2008-42**, podle něhož „*jestliže stěžovatelka v oznámení o přestupku své stanovisko vůbec neuvedla a oznámení odmítla podepsat, v odporu proti příkazu tvrdila, že po ní policisté požadovali předložení telefonu, což odmítla, a u ústního jednání tvrdila, že žádný telefonní přístroj neměla, nelze krajskému soudu vytýkat, že její výpovědi považoval za nevěrohodné*“. Podle žalovaného žalobce rezignoval i na svoji účast u jednání a připravil se o možnost klást svědkům otázky a namítat tvrzení na svoji obhajobu, proto správní orgán I. stupně neměl důvod zabývat se viditelností dopravní značky, neboť nevznikla pochybnost o tom, že by dopravní značka v místě nebyla v pořádku. I kdyby dotčená dopravní značka byla skutečně zakryta, přesto podle žalovaného byl žalobce srozuměn s tím, že jede po běžné pozemní komunikaci, neboť bezprostředně za nájездem na tuto pozemní komunikaci jsou nad vozovkou informativní značky směrové v modrém provedení (<http://maps.google.com>). Vzhledem k tomu, že na dálnici jsou tyto značky zásadně zelené, bylo podle žalovaného pro žalobce jako dlouholetého řidiče jednoznačně srozumitelné, že jede po jiné pozemní komunikaci a nemůže se dovolávat této neznalosti. Podle žalovaného fotografie dopravního značení ukončujícího dálnici nebyla pro zjištění

nutná. Aplikace zásady užití výkladu pro žalobce příznivějšího v duchu zásady presumpce nevinu nebyla na místě, neboť o skutkových okolnostech nevznikly důvodné pochybnosti. Žalovaný odmítl polemiku žalobce o hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností (den a noc) v jiných rozhodnutích s tím, že tyto věci s věcí žalobce nesouvisí, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je ve veřejném zájmu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Hodnocení frekvence provozu jako vysoké správním orgánem I. stupně žalovaný shledal opodstatněným, neboť z fotografie jsou patrná dvě vozidla v protisměru a za žalobcem přinejmenším policejní vozidlo. Vzhledem k tomu, že se jedná o hlavní silniční tah mezi obcemi Klatovy a Plzeň a přestupek byl spáchán ve všední den v odpoledních hodinách, toto samo o sobě skutečně znamená vysokou frekvenci provozu. K uložené sankci žalovaný uvedl, že byla uložena v souladu se zásadou proporcionality, tedy v nejnižší možné míře nutné pro zachování účelu a že plní výchovnou funkci. Podle žalovaného žalobce překročil rychlost o více než třetinu, což je masivní překročení, při němž se potřebná brzdná dráha markantně prodlužuje. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že bylo přihlédnuto k záznamu ve výpisu z evidenční karty týkajícího se přestupku ze dne 16.5.2011 spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti s tím, že se nového přestupku žalobce dopustil jen 18 měsíců od spáchání předchozího, což je považováno za dobu zohlednitelnou a tento přestupek je navíc obdobné skutkové podstaty. Podle žalovaného v žalobcem zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo konstatováno, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o výši sankce hodnotit, zda není možné využít analogicky institut trestního práva na zahlázení odsouzení při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům, tzn. že je stále ponecháno na úvaze správního orgánu, zda tento institut využít, přičemž Nejvyšší správní soud nevyjádřil názor, že je třeba ohledně doby nutné k zahlázení striktně postupovat podle doby určené trestním zákoníkem. Nejvyšší správní soud tak zohlednil, že úprava odpovědnosti za přestupek výslovně nepočítá s institutem zahlázení odsouzení. Žalovaný poukázal na zřetelné odlišnosti principu, když o institutu zahlázení v trestním řízení rozhoduje soud, kdežto ve správním trestání o tomto rozhodováno vůbec není. Žalovaný tak měl za to, že s ohledem na dobu uplynulou od předchozího spáchání přestupku bylo na místě k tomuto záznamu přihlédnout. Navíc podle žalovaného tato okolnost nebyla jedinou přitěžující okolností, přesto byla žalobci uložena pokuta jen mírně nad spodní hranici stanovené sazby. K námitce absence materiální stránky přestupku žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012 č.j. **1As 118/2012-23**. Žalovaný konstatoval, že se správní orgán I. stupně naplněním materiální stránky zabýval a správně přihlédl k míře překročení stanovené rychlosti v určitém místě a čase. Žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že zvýšená rychlost nemohla mít žádné následky, protože za poslední rok se v daném místě nestala dopravní nehoda a je zde podprůměrná průjezdnost vozidel ve vztahu k obdobným typům komunikací. Podle žalovaného žalobce překročil rychlost o 38 km/h, proto nemohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (i nepředpokládané) a chránit tak život, zdraví nebo majetek vlastní i jiných osob. Z fotodokumentace je podle žalovaného patrné, že žalobce neohrožoval jen sebe, ale i protijedoucí řidiče a řidiče v pravém jízdním pruhu (např. policejní vozidlo). Žádné významné okolnosti, které by vylučovaly skutečnost, že jednáním žalobce byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, žalovaný neshledal. Statistické vyhodnocení nehodovosti připojené žalobcem k odvolání jiný závěr podle žalovaného neodůvodňuje.

Krajský soud po zrušení prvního rozsudku Nejvyšším správním soudem při jednání doplnil řízení čtením stranami předložených listinných důkazů týkajících se námitek proti nesprávnému měření:

Žalobce předkládal tzv. **odborný posudek** ze dne 4.7.2014 pořízený P. Š., podle něhož neodpovídá na záznamu o přestupku uvedené GPS, tedy souřadnice polohy měřicího vozidla. V důsledku toho zařízení nemělo pracovat správně. Dále se zde uvádí, že fotografie z měření má nestandardní povahu, kdy se uprostřed snímku se nachází vozidlo jiné. Skutečnost, že mohlo být měřeno vozidlo za svodidly, se jeví nepravděpodobná, neboť svodidla zakrývají velkou plochu vozidla za nimi. Druhou možností je vznik reflexe, kdy nemůže být určeno, které vozidlo bylo měřeno, neboť při odrazu radarového svazku může dopadat i na objekty jiné než na snímku. Pro zamezení těchto vlivů je zařízení vybaveno omezením dosahu. Podle fotografie z měření byl dosah 60 metrů, tedy na maximální hodnotě, kterou je třeba použít až při velkém bočním odstupu od měřených vozidel, např. na vzdálené straně čtyřproudé komunikace, či za zhoršených atmosférických podmínek. Nelze tak konstatovat, že byla změřena rychlost předmětného vozidla.

Žalovaný předložil v rámci vyjádření ke kasační stížnosti **vyjádření Českého metrologického institutu** ze dne 16.7.2014, které se vyjadřuje k Mgr. P.Š., že se nejedná o osobu, které by Český metrologický institut vydal nějaký dokument osvědčující odbornou způsobilost pro měření rychlosti a s ohledem na informace ve veřejně dostupné v databázi subjektů autorizovaných Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví ve smyslu § 21 zákona o metrologii lze konstatovat, že uvedená osoba nefiguruje v této databázi ani jako subjekt autorizovaný pro úřední měření, ani jako pracovník takového subjektu. K osobě J.H. lze konstatovat podle Českého metrologického institutu, že je dlouholetým pracovníkem subjektu Ramet C. H. M. a.s. Kunovice, kde působí v pozici vedoucího metrologického střediska autorizovaného pro ověřování rychloměru Úřadem pro technologickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví podle § 16 zákona o metrologii. Je zřejmé z veřejné databáze České metrologické společnosti, že je J.H. specialistou certifikovaným jako metrolog I. stupně v oboru silničního rychloměru s platností do roku 2016. Z hlediska Českého metrologického institutu se jedná o osobu, která vystupuje v problematice ověřování rychloměrů jako stanovených měřidel ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o metrologii a o jejich používání, tedy je pracovníkem výrobce těchto měřidel a je zmocněným zástupcem výrobce i ve věcech schvalování rychloměrů uvedeného výrobce podle § 6 zákona o metrologii, které ze zákona Český metrologický institut provádí. Zmíněná osoba se podílí i na tvorbě normativních předpisů v této oblasti. Na základě této znalosti osoby J.H. lze prohlásit, že se jedná o osobu odborně pro oblast měřidel a měření rychlosti vozidel na špičkové úrovni s dlouholetými praktickými zkušenostmi a s detailními znalostmi měřidel a měření v této oblasti. K tomu je přiloženo rozhodnutí o autorizaci, resp. změna o autorizaci vydaná Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví 15.6.2010 žadateli Ramet C.H.M a.s. spolu s podmínkami autorizace, kde je uveden na seznamu certifikovaných pracovníků podle České metrologické společnosti J.H., pracovník Ramet C. H. M. Kunovice.

Ve **vyjádření J.H.** k předmětnému záznamu o přestupku se uvádí, že při měření za jízdy je nejpřesnější nastavení úhlu z důvodu, že radarová hlava je zafixována v poloze 22

stupňů vůči ose měřicího vozidla a je vyloučeno, že by radar měřil pod jiným úhlem, protože jede v sousedním pruhu. Policista nemá žádnou možnost, jak změnit úhel. Může jen nalevo, napravo 22 stupňů, nebo rovně 0 stupňů. Napravo nebo rovně by radar vozidlo nezměřil a nezaznamenal na foto. Tento způsob měření je v návodu k obsluze. Na snímku je jednoznačně identifikovaný směr měřeného vozidla na odjezdu, bílá šipka v levé dolní části snímku směřující nahoru. Žádný kříž u zařízení Ramer 10 není. Pozice vozidla na snímku odpovídá měření a vytknout se dá pouze nastavení ZOOMu, ale velikost vozidla ve snímku na měření nemá vliv. Podle pozice vozidla ve snímku lze vyloučit i reflexe. Pokud by vozidlo bylo změřeno reflexí, s největší pravděpodobností by byl snímek bez vozidla. Kamera je svázána s osou radarové hlavy a policista nemá možnost s ní manipulovat jinak, než jak je uvedeno v návodu. K omezení vlivu reflexí jsou policisté proškoleni. Pozice vozidla neodpovídá měření reflexí. Nikde v návodu není uvedena minimální vzdálenost měření 20 metrů a minimální odstup 15 metrů, na straně 11 návodu je jen zmínka o *maximálním* bočním odstupu vozidla, tj. na základě požadavku definujícím možnost měření ve třetím pruhu jen výjimečně. Náčrtek uvedený na straně 11 návodu pouze vysvětluje průměr svazku v závislosti na vzdálenosti a usnadní obsluhu orientaci v pochopení vztahu citlivost - vzdálenost - boční odstup. Takže žádný rozpor nebyl nalezen. Šířka svazku antény je pevně stanovena. Obsluha ji nemění a je ± 1 stupeň. Tato hodnota je předepsána pro metrologické ověření a je v souladu s údajem OIMLR 91, kde je povolena hranice max. 7 stupňů.

Podle **Návodu k obsluze** předloženého soudu na CD nosiči ve formátu pdf radarové zařízení Ramer 10C slouží k měření rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel. Při překročení nastavené hranice rychlosti projíždějícím vozidlem je automaticky pořízena digitální fotografie, která je doplněna informací o směru jízdy, naměřenou rychlost, datum a čas měření a další informace. Takto vytvořený záznam je v nezměnitelné podobě uložený na pevný disk radarového měřiče. Záznam dokladuje přestupek. Dále se uvádí, že umožňuje ve všech verzích snadnou a pohodlnou obsluhu prostřednictvím displeje. Na straně 10 je vysvětlován princip, na jakém Ramer 10 funguje, tedy, že využívá efektu změny frekvence elektromagnetického záření při relativním pohybu zdroje záření, je to tzv. Dopplerův jev, který se projevuje tak, že frekvence vlnění zjištěná měřičem je jiná, než frekvence vlnění zdroje, tedy vozidla, jestliže se vzdálenost zdroje mění v čase. Měřič rychlosti vysílá nepřetržitý signál nosného kmitočtu tak, aby ozařoval měřené vozidlo, který se pak odráží od vozidla a je zpětně přijímán. Kmitočet signálu odraženého od pohybujícího se vozidla se od kmitočtu vysílaného signálu liší právě o Dopplerův posuv. Ten je úměrný rychlosti měřeného vozidla. Zobrazen je maximální boční odstup měřidla od osy měřených vozidel v jednotlivých pruzích v závislosti na nastaveném dosahu.

Dále jsou uvedena obecná pravidla pro výběr stanoviště měření. V anténním svazku se nesmí nacházet ± 10 stupňů od osy antény žádné překážky, které by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy a zapříčinit rušivé reflexe vysílaného signálu. Rušivé reflexe se projevuje vícenásobným měřením jednoho a téhož vozidla, kdy na snímcích je pouze část vozidla nebo je snímek bez vozidla, případně radar vynechává měření. V zorném poli kamery ± 20 stupňů se nesmí nacházet žádné překážky, které by bránily výhledu na měřené vozidlo. Prohlédnutím zobrazení na displeji lze zjistit správnost ustavení jak radarové hlavy, tak i kamery. Úsek, ve kterém se bude měření provádět, by měl být přímý v délce, která je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu, přičemž jsou

uvedeny doporučené hodnoty, které uvádějí boční odstup od měřených vozidel ve vztahu k minimální délce přímého úseku.

Kapitola 3.2 se týká reflexí. Mikrovlnné záření se může na velkých kovových plochách odrážet. Z toho důvodu se může stát, že při určitých místních podmínkách dojde k tzv. lomovému odrazu (reflexi) paprsku. Obecně se rozlišují tyto druhy reflexe lomu paprsku: jednoduchá, dvojitá a vícenásobná reflexi. *Jednoduchá reflexe* vzniká na plochách, které jsou rovnoběžně s jízdní dráhou, např. na svodidlech. Radarový paprsek je odražen zpět do jízdní dráhy a dopadá např. na jiný automobil jedoucí ve směru měření. Takový zlom záření je možné zjistit, jestliže na důkazovém snímku není zobrazen žádný automobil, nebo je automobil v ne zcela běžné poloze. Druhý obrázek jednoduché reflexe v návodu je ve vztahu ke stacionární reflexní ploše, což směřuje k žalobní námitce poukazující na svodidla na fotografii jako možný zdroj reflexe. Tento případ *se projeví tím, že se stabilní potencionální reflexní plocha zobrazí na důkazovém snímku a je k ní přiřazena rychlost. Na následujících obrázcích je příklad jednoduché reflexe. Buď tam není vůbec žádný automobil, žádné vozidlo, anebo je ho tam minimální část, nepoužitelná. To je tzv. příklad jednoduché reflexe.* Dvojitá reflexi nepředstavuje tento případ, protože se jedná o sčítání rychlostí dvou vozidel, což je patrné nerealisticky vysokou naměřenou rychlostí. V daném případě nelze předpokládat, že by naměřená rychlost byla součtem dvou rychlostí. Reflexe na trojitém zrcadle se také netýká daného případu, když typickým projevem tohoto jevu je naměření dvojnásobné rychlosti oproti skutečné rychlosti. Opět v daném případě se nejedná o vícenásobné naměření.

V návodu se dále popisuje, jak funguje měřič rychlosti při měření. Amplituda signálu informuje, že vozidlo se nachází v radarovém svazku a bylo zahájeno měření. Během průjezdu měřeného vozidla pak probíhá analýza posloupnosti naměřených hodnot kmitočtu. Měřicí jednotka vyhodnocuje, zda přijímaný signál pochází od vozidla, které projíždí oblastí měření (svazkem radarové hlavy), určuje směr jízdy vozidla, vybírá úsek, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření, vypočítává hodnotu rychlosti vozidla a provádí kontrolu věrohodnosti změřené rychlosti. Během fáze start měření počítač měřicí jednotky vyhodnotí, že do anténního svazku radarové hlavy vjelo vozidlo, zahájí měření a vyhodnotí jeho rychlost a směr. Dále přechází do fáze měření rychlosti, kdy se vyhledá v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost. Po získání dostatečného počtu těchto měření je vypočtena průměrná hodnota rychlosti. Následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se tedy o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné. Následuje po ověření hledání konce vozidla a ukončení měření. Následně stanoví okamžik pro expozici digitální kamery tak, aby na snímku byla vždy zobrazena přední nebo zadní část vozidla

Na straně 72 návodu se ukazuje, jak jsou umístěny radarová hlava a kamera ve služebním vozidle. Vpředu je radarová hlava a na palubní desce před předním sedadlem je kamera. Vozidlo je nastaveno tak, že stojí rovnoběžně s podélnou osou vozovky. Úhel radarové hlavy a digitální kamery se nastaví pouze jejich otočením do správného směru v aretovaných držácích, které mají pevně nastavenou aretaci na 22 stupňů pro radarovou hlavu a 19 stupňů pro digitální kameru. Šířka svazku antény, tedy 5 stupňů, je také nastavena.

Na straně 99 návodu je popis, jak se nastavuje ručně zaostření kamery. Má se nastavovat nejprve na maximální šířku, tedy nejmenší ZOOM. Záběrový úhel se pak zmenšuje ručně až do hodnoty, kdy jsou všechna měřená vozidla spolehlivě zobrazena včetně čitelné poznávací značky. U vozidla na odjezdu má být vozidlo zobrazeno včetně oblasti, kdy vyjíždí z radarového svazku. Právě tato velikost záběrového úhlu objektivu je optimální. Pokud se zvolí příliš úzký záběrový úhel, některá vozidla nemusí být zobrazena celá.

K jednotlivým námitkám soud uvádí:

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce o pochybení při provádění důkazu fotografií. Žalovaný správně uvedl, že fotografie se neprovádí ohledáním, nýbrž tím, že je prohlédnuta. Z výše popsaného obsahu protokolu o jednání je pak zřejmé, že správní orgán při provedení důkazu záznamem o přestupku postupoval v souladu se správním řádem a zaznamenal, co z toho důkazu vyplývá.

Z ničeho naopak nelze dovodit, že by fotografie jako výstup z digitálního záznamu neodpovídala originálnímu záznamu na radaru. Z provedeného doplněného dokazování – z výše citované úvodní části Návodu k obsluze zařízení Ramer 10C jasně vyplývá, že zaznamenané překročení rychlosti a digitální snímek jsou ukládány v *nezměnitelné* podobě. Rovněž ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů je pak jasné, že naprostá většina údajů je zadávána automaticky a že je nelze měnit. K porušení tvrzeného ust. **§ 54 správního řádu** o provádění důkazu ohledáním věci tudíž nedošlo.

Stejně tak není zřejmé, že by při měření došlo k žalobcem tvrzeným pochybením. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec. Pokud jde o směr měření, je z výše popsaného (šipka na fotografii, text pod ní "Směr odjezd") zřejmé, že nedošlo ke změření protijedoucího vozidla, nýbrž vozidla žalobce.

Z výše cit. Návodu k obsluze zařízení Ramer 10C rovněž vyplývá, že žalobcem v žalobě uváděné tabulkové hodnoty jsou ve skutečnosti zobrazení maximálního bočního odstupu měřidla od osy měřených vozidel v jednotlivých pruzích v závislosti na nastaveném dosahu. Toto ostatně potvrzuje ve svém vyjádření i pan J.H., tedy nejde o minimální, ale o maximální boční odstup. Maximální boční odstup je v dané věci nastaven na 60 metrů, čili jde o maximální, avšak povolenou hodnotu dosahu, k níž je přiřazena hodnota minimálního (tedy nikoli maximálního) odstupu podle návodu 22,5 metru.

Přečtený Návod na Ramer 10 C také nepochybně potvrzuje sdělení J.H., že žalobcem uváděné hodnoty 22 stupňů (úhel radarové hlavy), 19 stupňů (úhel kamery) a 5 stupňů (šířka radarového svazku paprsků) jsou výrobcem přednastavené a obsluhou radaru nezměnitelné.

Ohledně námitky, zda byl dodržen přímý úsek, sám žalobce v jím předloženém (byť teprve ke kasační stížnosti) tzv. odborném posudku konstatoval, že v dané věci lze považovat měřený úsek za přímý. Z fotografie je zřejmé, že v daném případě zde nejsou ani žádné

překážky, které by bránily ve výhledu na měřené vozidlo (viz výše údaj o zorném poli kamery 20 stupňů dle Návodu k obsluze).

Soud se tedy v dané věci opíral o vyjádření Českého metrologického institutu, které je v řízení o kasační stížnosti předloženo, které potvrzuje odbornost vyjádření J.H., dále vycházel z názoru NSS, že odborné vyjádření podané výrobcem měřidla je použitelným - aprobovaným důkazem, a zejména soud vycházel z návodu k obsluze radarového zařízení a porovnal jej s popisem situace tak, jak byla provedena panem H. v jeho písemném vyjádření.

Pokud jde o nestandardní umístění vozidla na snímku, je z něho zřejmé, že zachycuje zadní část vozidla i s registrační značkou. To odpovídá výše cit. Návodu k obsluze radaru, podle něhož poté, co měřicí jednotka změří rychlost vozidla (viz výše podrobně fáze měření), a poté, co provede i kontrolu měření, vyhledá konec vozidla a nastavuje kameru tak, aby byla (při směru – odjezd) zachycena právě zadní část měřeného vozidla. Tato část vozidla v daném případě byla zachycena na snímku, tudíž postup dle návodu odpovídá dané situaci.

Z výše cit. kapitoly 3.2 návodu na radar jasně vyplývá, že by se v dané věci vzhledem ke svodidlu na fotografii mohlo jednat o jediný z typů reflexe – jednoduchou stacionární. Z návodu pak je zřejmé (ze slovního popisu i z obou obrázků týkajících se této problematiky) že tato jednoduchá reflexe se na snímku projeví buď zachycení žádného vozidla nebo pouze nepoužitelně malé části měřeného vozidla. Toto zjevně není tento případ. Soud proto považuje i vysvětlení pana H. vylučující reflexi za správné a korespondující s návodem na obsluhu radaru.

Ve vyjádření pana J.H. také bylo uvedeno, že jediné, co lze předmětnému snímku vytknout, je nastavení ZOOM, tedy záběrového úhlu objektivu. Rovněž tento názor podle soudu koresponduje s tím, co se uvádí ohledně ručního zaostřování kamery na str. 99 návodu na radar (viz výše). V ideálním případě má být nastaven zoom tak, aby byla čitelná registrační značka a současně aby snímek zabral celé vozidlo. Při přílišném přiblížení značky může dojít k tomu, že se vozidlo nezobrazí celé. Podle názoru soudu se právě v dané věci o takovou situaci jedná. Nicméně je zřejmé, že na snímku je zachycena nejdůležitější – zadní část vozidla s čitelnou registrační značkou, tudíž lze bez pochybností určit, které vozidlo bylo předmětem měření i následného fotografování. Podstatné je tedy, že bylo vytčeno pouze na špatné nastavení záběrového úhlu tzv. zoom, které způsobilo, že vozidlo nebylo zobrazeno celé. Podle návodu je odjíždějící vozidlo snímáno po naměření a hlavně až poté, co je zjištěn jeho konec. Přesto je v dané věci zachycena rozhodující zadní část vozidla včetně registrační značky a je k tomuto přiřazena reálná rychlost překračující povolené limity. Toto navíc odpovídá i svědeckým výpovědím, podle nichž že se jednalo o vozidlo, které právě služební vozidlo předjíždělo. Zpochybněna tak podle názoru soudu nebyla ani zjištěná rychlost, ani závěr, že bylo změřeno právě vozidlo žalobce (sám žalobce připouštěl, že není pravděpodobné, že by se jednalo o změřené vozidlo protijedoucího, neboť ve zbytku fotografie je svodidlo). Soud má za to, že na základě provedených úvah byla dostatečně odůvodněna pozice vozidla na snímku.

Podle názoru soudu nedošlo ani k porušení ust. **§ 50 odst. 3 správního řádu**. Oznámení přestupku sepsané na místě je možné v přestupkovém řízení použít jako listinný

důkaz, neboť jeho pořízení je žalobce přítomen a má možnost se do oznámení vyjádřit. Správní orgány proto mohou z oznámení vycházet. Lze se ztotožnit s žalovaným, že pokud by si žalobce nebyl vědom, že se nepohybuje po dálnici, bylo by přirozené a logické, kdyby toto uvedl ihned při kontrole. Žalobce však toto tvrzení nevznese ani před správním orgánem prvního stupně, kde se k jednání nedostavil, ani se písemně k věci nevyjádřil. Ze skutečnosti, že tyto okolnosti žalovaný zohlednil při posuzování tvrzení žalobce obsaženého v odvolání, nelze podle soudu dovodit, že by na žalobce bylo přenášeno důkazní břemeno. Naopak z výše popsaného obsahu správního spisu je nepochybné, že v daném případě se správní orgán opíral kromě listinných podkladů i o výsledky zakročujících policistů. Žalobce měl možnost se jich zúčastnit, čehož nevyužil. Z výše shrnutých odůvodnění správních orgánů obou stupňů také vyplývá, že pokud jde o úřední záznam PČR o přestupku, nebyl správními orgány použit jako důkaz, nýbrž pouze podpůrně pro srovnání s výpověďmi policistů. Z provedeného dokazování je tedy zřejmé, že správní orgány postupovaly tak, aby zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu i bez návrhu zjišťovaly všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

Žalobci je sice nutno přisvědčit, že při jednání byl nesprávně jako důkaz čten zrušený příkaz správního orgánu prvního stupně, ovšem takové procesní pochybení nedosahuje intenzity vad, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Naopak ve skutečnosti, že správní orgán vycházel i z výpisu z evidenční karty řidiče, soud pochybení neshledal. Námitka, že se k tomuto nemohl žalobce vyjádřit, nemůže obstát, když se žalobce jednání nezúčastnil.

Nepřezkoumatelné není podle názoru soudu ani odůvodnění výše uložené sankce ve smyslu **§ 12 zákona o přestupcích**. Z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, z jakého důvodu bylo přihlédnuto k době a místu spáchání přestupku jako k okolnosti přitěžující. Jelikož jsou v tomto ohledu vždy posuzovány konkrétní skutečnosti, není vyloučeno, že za určitých podmínek je přitěžující okolností spáchání přestupku v nočních hodinách a za jiných podmínek přitěžuje spáchání přestupku ve dne. Je zřejmé, že žalovaný uváděl pouze příklady. Soud se ztotožnil s jeho závěrem, že žalobci přitěžuje také frekvence provozu, která byla prokázána nejen fotografií, nýbrž i výpověďmi policistů.

Správní orgány obou stupňů posoudily správně i materiální stránku přestupku, Lze se s nimi ztotožnit v tom, že skutečnost, že se na daném místě v posledním roce nestala žádná nehoda, nezpůsobuje absenci materiálního znaku přestupku. Z výše shrnutého odůvodnění správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že se tento orgán dostatečně zabýval otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, když dospěl k závěru, že ani stavební provedení komunikace jako dálnice nemůže způsobit nenaplnění materiální stránky přestupku, neboť si řidič nemůže sám určovat rychlost, nýbrž je povinen dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou předpisem. Není pravdou, že zelené barevné odlišení dopravních značek na dálnici není žádným předpisem stanoveno. Relevantní právní úpravou v tomto směru je vyhláška č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích. Silnice I/27 není označena jako dálnice, tedy jsou řidiči povinni na ní dodržovat rychlost do 90 km/h, o čemž

jsou řádně informováni dopravním značením s modrým podkladem. Ze svědeckých výpovědí policistů jednoznačně vyplývá, že si byl žalobce přestupku vědom, jen nechtěl věc řešit v blokovém řízení. To vede k závěru, že si žalobce byl vědom, jakou rychlostí se měl po komunikaci č. I/27 pohybovat, i že tuto rychlost překročil.

Je zřejmé, že v projednávaném případě se jednalo o výrazné překročení dovolené rychlosti (výraz masívní překročení použitý správním orgánem nevyvolává podle názoru soudu pochybnosti o výkladu), a nebyly zjištěny žádné významné konkrétní skutkové okolnosti, které by mohly zpochybnit závěr o naplnění materiální stránky přestupku. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012 č.j. **1As 118/2012-23**, podle něhož *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“*.

Ohledně poslední žalobní námitky, týkající se analogie institutu zahlazení odsouzení, soud vycházel ze stranami zmíněného rozsudku NSS ze dne 28.2.2011 č.j. **8 As 82/2010 - 55**, podle něhož *„úprava odpovědnosti za přestupek výslovně nepočítá s institutem zahlazení odsouzení, kdy se na osobu pachatele za určitých podmínek hledí, jako by vůbec nebyl odsouzen. Přesto bylo na místě zvážit možnost aplikovat analogicky úpravu zahlazení odsouzení obsaženou v trestním zákoně. Městský soud měl hodnotit, zda byly pro takové analogické použití norem trestního práva v posuzované věci dány předpoklady vyplývající z judikatury zdejšího soudu. Ten také zmiňuje, že dopustil-li by se stěžovatel v letech 1994, resp. 1997 jednání, jímž by naplnil znaky skutkové podstaty některého v úvahu připadajícího trestného činu (např. v důsledku požití většího množství alkoholu), bylo by jeho odsouzení zahlazení a správní orgány by k němu v okamžiku jejich rozhodování v této věci nemohly přihlédnout. Proto se nejvíce přiměřeným přihlížet k mírnějšímu potrestání v rámci řízení o přestupku. V souladu s výše vyslovenými právními závěry bylo možno v okamžiku rozhodování správních orgánů evidovat v registru řidičů zákazy činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, uložené stěžovateli v letech 1994 a 1997, tj. 14, resp. 11 let před spácháním nyní posuzovaného přestupku. To však nevylučuje další závěr, že správní orgány přihlédnutím k těmto záznamům překročily při hodnocení osoby pachatele přípustné meze správního uvážení.“*

V daném případě je zřejmé, že správní orgány nepostupovaly v rozporu se závěry obsaženými v cit. rozsudku. NSS nestanovil všeobecné pravidlo analogie institutu zahlazení v přestupkovém řízení, ani pevně neurčil lhůtu, po jejímž uplynutí není možné k předchozím trestům přihlížet. Judikoval pouze, že nelze přihlížet k trestu uloženému před 11 a více lety. Skutkový stav v daném případě je odlišný. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že správní orgány zvažovaly, zda je namístě využití institutu zahlazení odsouzení. Svoji úvahu dostatečně podrobně a logicky zdůvodnily tak, že je namístě přihlédnout ke spáchání přestupku spočívajícího rovněž v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, k němuž došlo před 18 měsíci.

NSS zrušil rozsudek zdejšího soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti ve vztahu k žalobním námitkám týkajícím se nesprávnosti měření a dále z důvodu, že je potřeba doplnit dokazování v této oblasti. Soud má za to, že v uvedeném směru dostatečně doplnil

dokazování a že se rovněž dostatečně podrobně a srozumitelně vypořádal ve svém odůvodnění s námitkami směřujícími proti nesprávně provedenému měření rychlosti. Z toho důvodu, že na podkladě provedeného dokazování bylo možné učinit závěr o skutkovém stavu bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu, spočívající v závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem, soud neprováděl další navržené důkazy – výsledkem J.H. a správním spisem Městského úřadu v Rožnově pod Radhoštěm čj. MěÚ/OD/40011/402/2013/LL. Napadené rozhodnutí bylo možné označit ve sporné části za nepřezkoumatelné, nicméně po doplnění dokazování v řízení před soudem se ukazuje předmětné pochybení, které je procesního charakteru, za takové, že nemělo vliv na zákonnost závěru, že žalobce byl osobou, která spáchala přestupek, a že tento přestupek byl dostatečným způsobem prokázán.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 23. března 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková